

A modern varázsló

Sosem értettem, miként lehetséges, hogy Nicholas Nitely ugyan békebíró volt, legényember maradt. Hivatásának légköre, úgymond, olyannyira frigyét megkívánónak tűnt, hogy barátom aligha kerülhette el a házasság gyengéd kötelékét.

Amikor nemrégiben egy gin-tonik mellett ezt kifejtettem neki, mindössze annyit válaszolt:

- Ó, de egyszer alig sikerült megmenekülnöm! - és felsóhajtott,

- Valóban?

- Akadt egy szépséges, ifjú hajadon, kedves és intelligens, tiszta, mégis lobogóan tüzes, azonkívül pedig még egy magamfajta vén csataló számára is csábító termetű.

- Hogy lehetséges, hogy lemondta róla?

- Nem volt választásom. - Barátságosan rám mosolygott, szelíd, pirospszögás arca, szelíden hullámzó őszes haja és szelíd kék szeme együttesen szentekhez illő külsőt kölcsönzött neki. - Tudod, voltaképp a vőlegényét lehet hibáztatni ezért... - mondta.

- Ó, tehát mással jegyezte el magát?

- És Wellington Johns professzort, aki ugyan endokrinológusként dolgozott, modern varázslóként tevékenykedett. Valójában pontosan emiatt történt... - Felsóhajtott, kortyolt egyet az italából, aztán felém fordította nyájas és vidám tekintetét, mint aki másra akarja terelni a szót.

- Ejnye már, Nitely, öreg barátom, ezt nem hagyhatjuk annyiban! - jelentettem ki határozottan. - Mindent tudni akarok erről a szépséges ifjú hölgyről... a testről, amely kijátszott téged.

Barátom arca megrándult a kétértelmű megjegyzés hallatán {be kell ismernem, hogy gyalázatosabb vicceim egyike volt}, aztán belenyugodott, és újratöltette a poharát.

- Tudod - kezdett bele a részletek némelyikéről csak később szereztem tudomást...

Wellington Johns professzort nagy és kiálló orráról, Őszinte tekintetéről és arról a határozott tehetségéről lehetett megismerni, hogy ruháit mindig úgy hordta, mintha lötyögnének rajta.

- Kedves gyermekeim - jelentette ki a szerelem kémia kérdése...

Kedves gyermekeit, akiken voltaképp a diákjait kellett érteni, nem pedig a saját sarjait, Alexander Dexternek és Alice Sangernek hívták. Kétségkívül vegyületekkel telítettek tündek, ahogy ott ültek kézen fogva. Koruk együttesen 45 évet tehetett ki, egyenlő arányban elosztva kettejük között, Alexander pedig, amiként erre számítani lehetett, kijelentette:

- Vive la chimie!

Johns professzor dorgálón elmosolyodott.

- Vagy inkább az endokrinológia. A hormonok végtére is befolyásolják az érzelmeinket, és nem meglepő, hogy az egyik serkenti azt az érzést, amire általában szerelemként utalunk.

- De ez annyira kiábrándítóan prózai! - mormolta maga elé Alice. - Nekem aztán nem kell ehhez ilyen! - Vágyakozó tekintettel felpillantott Alexanderre.

- Kedvesem - felelte a professzor a vérárama épp ettől hemzsegett abban a pillanatban, amikor, ahogy mondani szokás, szerelmes lett. A kiválasztását... - egy pillanatra elgondolkodott, hiszen szántszándékkal soha senkit nem bántott volna meg, pontosan hogyan öntse szavakba, amit mondani akar - az ifjú kedvesével kapcsolatos valamiféle környezeti tényező váltotta ki, és amint érezte magát a hormon hatása, a tehetetlenségi nyomatók továbblendítette magát. Könnyűszerrel reprodukálhatnám az effektust.

- Miért is ne, professzor úr? - vágta rá Alice gyengéd szeretettel. - Élvezetes kísérlet lenne, ha megpróbálna vele... - Aztán félénken megszorította Alexander kezét.

- Nem úgy értettem - válaszolta a professzor, köhögéssel leplezve zavarát hogy személyesen kísérelném meg reprodukálni... vagyis inkább lemásolni a körülményeket, melyek a hormon természetes kiválasztódásához vezettek. Inkább arra gondoltam, hogy magát a hormont fecskendezném be, vagy akár szájon át is beadhatnám, hiszen egyfajta szteroid. Tudja - levette és büszkén megtörölgette a szemüvegét

sikerült elkülönítenem és vegytiszta állapotba hoznom a hormont.

Alexander hirtelen felegyenesedett a székében.

- Professzor úr! És erről nem is szólt még?

- Előbb többet meg kell tudnom róla.

- Úgy érte - érdeklődött Alice, miközben csodálatos barna szeme az elragadtatástól csillogott el tudja érni, hogy az emberek az igaz szerelem varázslatos gyönyörét és a mennyeinél is magasabb gyengédségét érzék... ha bevesznek egy pirulát?

- Valóban reprodukálni tudom - felelte a professzor - az érzelmet, amelyre ezekkel a meglehetősen szenvelgő

szavakkal utalt.

- Akkor mi lenne, ha megpróbálná?

Alexander tiltakozón felemelte a kezét.

- De drágám, a buzgalmad tévútra visz! Boldogságunk és közelő frigyünk elfeledtetik veled az élet bizonyos megváltoztathatatlan tényeit. Ha például egy házasságban élő személy véletlenül bevinné ezt a hormont...

- Hadd tisztázzam már most - felelte némi fennhéjázással Johns professzor a hormonom, avagy amatogén princípiumom, miképp elneveztem...

(Mivel sok más gyakorlati tudóshoz hasonlóan Ő is kellőképp megvetette a klasszikus filológia kifinomult különbségteleteit.)

- Hívja csak szerelmi bájjalnak, professzor úr! - javasolta Alice ellenállhatatlan mosoly kíséretében.

- ... amatogén kortikális princípiumom - folytatta szigorúan Johns professzor - nincs hatással a házasságban élő egyénekre. A hormon nem fejtheti ki hatását, ha más tényezők gátolják azt, a házasság pedig egyértelműen olyan tényező, amely gátolja a szerelmet.

- Bizony, én is ezt hallottam - szólalt meg komolyan Alexander -, de imádozt Alice-em esetében szándékomban áll megcáfolni ezt az érzéketlen hitet.

- Alexander! - fordult felé Alice. - Szerelmem...

- Úgy értem, hogy a házasság a házasságon kívüli szerelmet gátolja - helyesbített a professzor.

- Pedig a fülembe jutott - vetette ellen Alexander hogy ez némelykor nem sikerül.

- Alexander! - kiáltott fel megrökönyödve Alice.

- Kizárólag ritka esetekben, kedvesem, azok körében, akik nem jártak egyetemre.

- A házasság talán nem gátolhatja le bizonyos elhanyagolható mértékű szexuális vonzalom kialakulását - magyarázta a professzor az igaz szerelem azonban, ahogyan Miss Sanger utalt az érzésre, olyasvalami, ami nem virágozhat ki, amikor egy szigorú nej vagy különféle cseppet sem vonzó gyermekek emléke béklyózza a tudattalant.

- Vagyis azt állítja - kérdezte Alexander hogy ha véletlenszerűen kiválasztott személyeknek adná be a szerelmi bájjalát... akarom mondani, az amatogén princípiumát... altkor kizárólag a nem házas egyénekre fejtené ki hatást?

- Ez így igaz. Kísérleteztem bizonyos állatfajokkal, melyek ugyan tudatos szertartás keretei közt nem kelnek egybe, mégis monogám kapcsolatban élnek. Azokra az egyedekre, akik már létrehozták e monogám kapcsolatot, nem hatott a szer.

- Akkor pedig, professzor úr, van egy egyszerű ötletem. Holnap este lesz a végzősök bálja az egyetemen. Legalább ötven pár lesz jelen, többségük még nem házas. Öntse a bájjalát a bőléba!

- Hogy mi? Elment az esze?

Alice-t azonban már elragadta a hév.

- Miért? Isteni ötlet, professzor úr! Ha belegondolok, hogy minden barátom úgy érezhet, ahogy én érzek! Mennyből közénk ereszkedett angyal lenne, professzor úr... No de, Alexander, nem gondolod, hogy az érzelmek valamelyest irányíthatatlanul tombolnának? Némelyik egyetemista haverunk kissé zabolátlan, és a frissen felfedezett szerelem mámorában akár... nos, csókolózhatnának is...

- Kedves Miss Sanger! - fortyant fel Johns professzor. - Nem hagyhatja, hogy elragadja a képzelete! A hormonom kizárólag házasságot elősegítő érzelmeket kelt, nem pedig olyanokat, melyek illetlennek tekinthető cselekedetekre készítetnek.

- Sajnálom - motyogta zavartan Alice. - Megfeledkeztem róla, hogy önnél erkölcsösebb embert nem ismerek... kivéve persze az én drága Alexanderemet... és elképzelhetetlen, hogy az Ön bármely tudományos felfedezése tisztátalanság- hoz vezetne.

Alice olyannyira elszontyolodott, hogy a professzor tüstént megbocsátott neki.

- Akkor megteszi, professzor úr? - unszolta Alexander. - Végül is, feltéve, hogy később hirtelen belső kényszerből hajtva tömeges esküvőre kerülne sor, elintézhetem az ügyet azzal, hogy valamilyen ürüggyel meghívom Nicholas Nitelyt, a család régi és megbecsült barátját. Békebíró, és kiadhat házassági anyakönyvi kivonatokat és hasonlókat.

- Aligha egyezhetek bele - folytatta a professzor, egyre gyengülő ellenállást mutatva hogy a részt vevő alanyok beleegyezése nélkül folytassak tudományos kísérletet. Etikátlan eljárás lenne.

- De csak örömet okozna vele nekik. Az egyetem erkölcsi atmoszféráját javítaná vele. Hiszen egyértelmű, hogy a házasságra buzdító jelentős nyomás hiányában a folytonos közelség kényszerítő erejéből kifolyólag fennáll a veszélye a... a...

- Valóban fennáll - válaszolta a professzor. - Nos, akkor kipróbálok egy hígított oldatot. Végére is, ezzel számottevően hozzájárulhatunk a tudományos haladáshoz, és, amint megjegyezte, az erkölcsösség

szempontjából is előremutató.

- És persze Alice meg én is iszunk majd a bőléből - jegyezte meg Alexander.

- Ó, Alexander - szólalt meg Alice az olyan szerelemnek, mint a miénk, nincs szüksége mesterséges segédletre!

- De hát nem lenne mesterséges, szívem! A professzor úr szerint a szerelmed éppen ilyen hormonális hatás eredményeként éledt fel irántam, amit persze, el kell ismernem, hagyományosabb módszerrel váltottunk ki.

Alice arcát rózsavörös pír öntötte el.

- Akkor hát, egyetlen szerelmem, mi szükség lenne az ismétlésre?

- Hogy a sors minden kényétől megóvjon minket, csillagbogaram...

- Egyetlenem, csak nem kételkedsz a szerelmemben?

- Nem, szívem melengető csücske, de...

- De? Akkor bennem nem bízol, Alexander?

- Természetesen bízom benned, Alice, de...

- De? Már megint de! - Alice a dühtől szinte tombolva felállt. - Ha nem képes megbízni bennem, uram, akkor talán jobb, ha most távozom... - És valóban távozott, miközben a két férfi döbbsen bámult utána.

Johns professzor szólalt meg először:

- Attól tartok, hogy a hormonom, közvetett módon, nem elősegítette egy házasság létrejöttét, hanem éppen hogy megakadályozta azt.

Alexander elkeseredetten nyelt egyet, de büszkesége megakadályozta, hogy magába roskadjon.

- Vissza fog jönni - mondta meggyőződés nélkül. - A miénkhez hasonló szerelemnek nem szakad ilyen könnyen vége.

A végzősök évfolyambálja természetesen az év eseménye volt. Az ifjú urak ragyogtak, a fiatal hölgyek tündököltek. A muzsika hullámzott, a táncoló lábak pedig csupán időnként érintették a talajt. Határtalanul áradt az öröm.

Jobban mondva, a legtöbb esetben határtalanul. Alexander Dexter az egyik sarokban állt kemény tekintettel, fagyosan kifejezéstelen arccal. Bármily egyenes és jóképű volt, egyetlen fiatal hölgy sem ment oda hozzá. Mindenki tudta róla, hogy Alice Sangerhez tartozik, és ilyen körülmények között egyetlen egyetemistának sem jutott volna eszébe, hogy a tilosba tévedjen. No de hol lehetett Alice?

Nem Alexanderrel érkezett, Alexander büszkesége pedig nem engedte, hogy kutatni kezdjen utána. Komor szempillái alól csupán óvatosan figyelte a keringő párokat.

Johns professzor, akire sehogy sem passzolt ünnepi öltözéke, noha méretre készült, odalépett a fiatalemberhez.

- Nem sokkal az éjféli köszöntés előtt fogom a bőléba önteni a hormonomat. Mr. Nitely még mindig itt tartózkodik?

- Egy perccel ezelőtt láttam épp. Gardírozói minőségében azon serénykedett, hogy a táncos párok megtartsák egymás között az illő távolságot. Hajói tudom, négyujjnyinál közelebb nem merészkedhetnek. Mr. Nitely felettébb szorgalmasan végezte a szükséges méréseket.

- Nagyszerű! Ó, elfelejtettem megkérdezni: a bőlé tartalmaz alkoholt? A szeszes italok visszájára fordíthatják az amatogén princípium hatását.

Alexander szívfájdalma ellenére felháborodottan visszautasította az évfolyama elleni akaratlan sértést.

- Alkoholt, professzor úr? A bőlé a fiatal egyetemisták által szigorúan betartott szabályokhoz igazodva készült! Csupán a legtisztább gyümölcslévé két, finomított cukrot és bizonyos mennyiségű citromhéjat tartalmaz... elegendőt ahhoz, hogy felélénkítsen, meg azonban ne részegítsen!

- Helyes - nyugtázta a professzor. - A hormonhoz némi nyugtatót is kevertem abból a célból, hogy kis időre elaltassa kísérleti alanyaimat, amíg a hormon kifejti a hatását. Amikor aztán felébrednek, az első személy, akit megpillantanak - természetesen az ellenkező nemből tiszta és nemes hevületet fog szítani bennük, amely csupán a házasságban lobbanhat el.

Aztán, mivel közelgett az éjféli, az egymástól négyujjnyi távolságra, önfeledten táncoló párok között odasétált a bőlés tálhoz.

Alexander, aki levertségében már kis híján könnyekre fakadt, kilépett az erkélyre. Ennek köszönhetően nem láthatta meg Alice-t, alti épp egy másik ajtón lépett az erkélyről a táncterembe.

- Éjféli van! - kiáltotta egy vidám hang. - Köszöntőt! Köszöntőt! Köszöntsük a nagybetűs életet!

Mindannyian a bőlés tál köré gyűltek; körbeadták a kicsiny poharakat.

- A nagybetűs életre! - kiáltották, és a fiatal egyetemisták szokásos lelkesedésével lehajtották a tiszta gyümölcsléből, finomított cukorból és citromhéjból - no meg persze a professzor amatogén princípiumából -

készült tüzes italt.

Amikor aztán a gőzök a fejükbe szálltak, lassan a földre roskadtak.

Alice egymagában állt, még mindig az italát szorongatta, szeme kiontatlan könnyektől csillogott.

- Ó, Alexander, Alexander, ugyan kételkedsz benne, mégis te vagy az én egyetlen szerelmem! Azt kéred, igyam meg ezt, óhajod pedig számomra parancs! - Majd ő is kecsesen a földre hanyatlott.

Közben Nicholas Nitely elindult megkeresni Alexandert, aki miatt aggodalom töltötte el baráti lelkét. Látta, hogy Alice nélkül érkezett, és kizárólag arra gondolhatott, hogy a szerelmesek összekaptak valamin. Az sem csüggesztette el, hogy magára kell hagynia az ünneplőket. Nem zabolátlan kamaszok voltak, hanem jó családból való és jól nevelt egyetemista diákok. Mindannyiukban bízhatott, hogy megtartják a négyujjnyi távolságot - efelől kétsége sem lehetett.

Az erkélyen talált rá Alexanderre, aki bánatosan bámult ki a csillagoktól pettyezett mennyboltra.

- Alexander, fiam! - Kezét az ifjú vállára helyezte. - Mintha nem lennél önmagad. Na hagyd eluralkodni magadon a kétségbeesést! Cö-cö, ifjú barátom, cö-cö...

Alexander feje lehanyatlott a nyájas öregember hangjának hallatán.

- Férfihoz nem illő dolog, tudom, de epedezem Alice után. Kegyetlenül bántam veled, és most jogosan büntet ezért. De mégis, Mr. Nitely, ha tudná... - Öklét a melléhez, közvetlenül a szívéhez szorította. Szavai elakadtak.

- Úgy véled, csupán mert agglegény vagyok, semmit sem tudhatok a gyengéd érzésekről? Hulljon le szemedről a fátyol! Volt idő, amikor jómagam is megismertem a szerelmet és a szívfájdalmat. De ne kövesd a példámat, és ne hagyd, hogy büszkeséged megakadályozza újbóli egyesüléseket! Kutasd fel őt, fiam, kutasd fel őt, és kérj bocsánatot! Ne hagyd, hogy belőled is olyan magányos agglegény váljon, mint én! De hagyjuk is, inkább nem siránkozom.

Alexander kiegyenesedett.

- Megfogadom a jó tanácsát, Mr. Nitely. Felkutatom Őt.

- Akkor menj csak be! Mert úgy hiszem, kevéssel azelőtt, hogy kijöttem ide, láttam őt.

Alexander szíve nagyot dobbant.

- Talán e pillanatban is engem keres. Megyek... De mégsem. Ön lépjen be előbb, Mr. Nitely, míg én idekint maradok, hogy összeszedjem magam. Nem szabad asszonyi könnyek prédájaként látnia.

- Bizony nem, fiam!

Nitely sóbálvánnyá dermedve torpant meg a bálterem ajtajában. Talán egyetemes katasztrófa sújtott le mindenkire? Ötven pár hevert kiterülve a földön, több közülük meglehetősen illetlen pózban.

Ám mielőtt elhatározhatta volna magát, vajon azt nézze inkább meg, hogy a hozzá legközelebb fekvők meghaltak-e, tűzriadót fűjjon, a rendőrséget hívja, vagy bármi mást tegyen, mindannyian ébredezni kezdtek, és sorra feltápáskodtak.

Csupán egyvalaki maradt lent. Magányos lány fehér ruhában, bájosan kinyújtott karja szépséges feje alatt nyugodott. Alice Sanger volt az, Nitely pedig a körülötte támadt zavarról teljesen megfeledkezve odasietett hozzá.

Térdre ereszkedett.

- Miss Sanger! Miss Sanger! Nem esett baja?

Alice lassan felnyitotta gyönyörű szemét, és megszólalt:

- Mr. Nitely! Eddig fel sem figyeltem rá, hogy ön mennyire elragadó!

- Én? - Nitely szörnyülködve hátrahőkölt, de Alice már talpon volt, és olyan tűz ragyogott a tekintetében, amihez hasonlót Nitely harminc esztendeje nem látott már hajdon szemében - és akkor is csupán halványan pislákkolt.

- Nem hagyhat így magamra, Mr. Nitely! - mondta Alice.

- Nem, dehogy... - hebegte Nitely. - Ha szüksége van rám, maradok.

- Szükségem van önre! Teljes szívemmel és lelkemmel kívánom önt! Úgy kívánom, mint szomszédos virág a hajnali harmatot. Úgy kívánom, mint egykor Thisbe kívánta Pyramust...

Nitely még mindig hátrálva sebtében körbepillantott, hallhatja-e bárki is ezt a különös kinyilatkoztatást, ám olybá tűnt, senki sem figyel. Amennyire ki tudta venni, körülötte mindenféle hasonló vallomások hangzottak el, némelyik pedig még az előbbinél is határozottabbnak és leplezetlenebbnek hatott.

Háta már a falnak szorult, Alice viszont oly közel húzódott hozzá, hogy apró szilánkokká zúzta szét a négyujjas szabályt. Valójában a nullaujjas szabálynak úgyszintén fittyet hányt, az ennek eredményeképp létrejött kölcsönös préselő és hatására pedig mintha bizonyos meghatározhatatlan valami kezdett volna lüktetni Nitelyban.

- Miss Sanger! Kérem!

- Miss Sanger? Miss Sanger vagyok tán neked?! - kiáltott fel szenvedélyesen Alice.

- Mr. Nitely! Nicholas! Tégy a te Alice-eddéz, az egyetlenedéz! Keljünk egybe! Keljünk egybe!

Körülöttük mindenfelé kiáltozni kezdtek:

- Keljünk egybe! Keljünk egybe! - Majd a diákok mind Nitely köré gyűltek, hiszen tudva tudták, hogy Nitely békebíró. - Eskessen össze minket, Mr. Nitely! Eskessen össze minket!

Feleletként Nitely csak annyit tudott kiáltani:

- Anyakönyvi kivonatokat kell kerítenem!

Félrehúzódtak, hogy kegyes szolgálatát teljesíthesse. Csupán Alice tartott vele.

Nitely az erkélyajtóban találkozott Alexanderrel, akit tüstént visszafordított a friss és szabad levegőre. Johns professzor ebben a pillanatban csatlakozott hozzájuk.

- Alexander! Johns professzor! A leghihetlenebb dolog esett meg az imént...

- Igen - állapította meg a professzor, kinek nyájas tekintetéből öröm sugárzott.

- A kísérlet sikerült. A princípium az emberen valójában sokkal hatásosabb, mint a kísérleti állatokon. - Midőn felfedezte Nitely értetlenségét, pár rövid mondatban elmagyarázta, mi ment végbe.

Nitely hallgatta, és hümmögött:

- Különös, igen különös! Valamiképp ismerősnek tűnik e helyzet! - Fejét két ökléhez szorította, ám ez sem segített.

Alexander gyengéden közeledett Alice-hez, alig várta már, hogy erős kebléhez ölelhesse őt, ugyanakkor tudta, hogy illemre nevelt lány nem járulhat hozzá efféle érzelmkinyilvánításhoz olyasvalakitől, akinek még nem bocsátottak meg.

- Alice, elveszett szerelmem - szólalt meg ha szívedben akadna még...

Ám a lány elhúzódott tőle, kerülte karjait, noha azok esdeklőn nyúltak felé.

- Alexander - mondta -, ittam a bőléből. A te óhajod szerint.

- Nem kellett volna. Hibáztam. Hibáztam...

- De, ó, megtettem, Alexander, és többé nem lehetek a tiéd!

- Nem lehetsz az enyém? Mire vélhetném ezt?

Erre Alice megragadta Nitely karját, és mohón magához szorította.

- Lelkem elválaszthatatlanul egybefonódott Mr. Nitelyéval, úgy értem, Nicholasé-val. Iránta érzett szenvedélyes vágyamnak... vagyis a szenvedélyes vágnak, hogy egybekeljek vele... nem állhatok ellen. Egész lényemet kínpadra feszíti.

- Hűtlen lettél hozzám? - kiáltott fel hitetlenkedve Alexander.

- Kegyetlenség kimondanod a szót, hogy „hűtlen” - felelte zokogva Alice. - Nem tehetek róla.

- Valóban nem - vetette közbe Johns professzor, aki megrökönyödve hallgatta párbeszédüket, miután mindent elmagyarázott Nitelynek. - Aligha tehet róla. Pusztán endokrinológiai megnyilvánulás.

- Valóban az - erősítette meg Nitely, aki saját endokrinológiai megnyilvánulásával küszködött. - Nyugodj meg..., kedvesem! - A lehető legatyáibb módon megsimogatta Alice fejét, és amikor a lány aléltan felé fordította csábító arcocskáját, eltöprengett, vajon nem lenne-e atyai kötelessége - sőt felebaráti kötelessége - hogy ajkát, tisztátalan szándékok nélkül, az ő ajkához szorítsa.

Ám Alexander végtelen kétségbeesésében felkiáltott:

- Hűtlen lettél, hűtlen, hűtlen... hűtlen, mint Cressida! - és kirohant a teremből.

Nitely utána eredt volna, ha Alice nyakon nem ragadja őt, és lassan olvadó ajkaira olyan csókot nem lehel, melyet a legkevésbé sem lehetett leányinak tekinteni.

Még csak nem is felebaráti volt.

Megérkeztek Nitely meghitt agglégényházába, rajta a kódexekben használt betűkkel megrajzolt, szeplőtelen BÉKEBÍRÓ felirattal, a maga búskomor békéjével, takaros derűjével, a kicsiny tűzhellyel, melyre Nitely bal kezének segédletével rögvest felkerült a vízforraló kanná. (Nitely jobb karját ugyanis a világ minden kincséért sem engedte volna el Alice, aki korát meghazudtoló ravaszsággal ezt a biztos módszert választotta azt megakadályozandó, hogy a férfi hirtelen berontson az ajtón.)

Az étkező nyitott ajtaja bepillantást engedett Nitely dolgozószobájába, melynek falait tudós és szórakoztató könyvek borították.

Nitely ismét homlokához emelte kezét (a bal kezét).

- Kedvesem - szólította meg Alice-t-, csodálatos, hogy... ha megtennéd, gyermekem, hogy valamelyest engedsz a szorításodon, hogy újfent megindulhasson a vérkeringésem... hogy még mindig azt képzelem, mindez megtörtént már annak előtte is.

- Annak előtte soha, drága Nicholasom! - vetette ellen Alice, és a férfi vállára hajtotta gyönyörű fejét, majd

oly félénk gyengédséggel mosolygott rá, hogy szépsége éppoly elbűvölőnek tűnt, akár a tó vizén megcsillanó holdsugár. - Soha nem élhetett ily nagyszerű modernkori mágus, ily naprakész varázsló, mint a mi bölcs Johns professzorunk!

- Ily korszerű... - Nitely oly hevesen hőkölt hátra, hogy a szépséges Alice-t teljes hüvelyknyivel elemelte a padlótól. - Ez lesz a megoldás. A fene vigyen el, ha nem ez a megoldás! - Nitely ugyanis nagyritkán, erős felindulásában durva szavak használatára ragadtatta magát.

- Nicholas! Mi a baj? Megrémítesz, drága kerubom!

Ám Nitely sietve dolgozószobájába indult, Alice pedig kénytelen volt mellette szaladni. A férfi arca elfehéredett, száját Összeszorította, ahogy levett egy kötetet a könyvespolcra, és áhítatosan lefújta róla a port.

- Ah - szólalt meg bűnbánóan -, mennyire elhanyagoltam ifjúkorom ártatlan örömeit! Gyermekem, tekintetbe véve, hogy jobb karom továbbra sem igénybe vehető, lennél oly kedves, és lapoznál, míg meg nem állítalak?

Együttesen tevékenykedtek a jegyesi boldogság oly üdvözítő képét megfestve, melyhez foghatót csupán ritkán láthatni; Nitely a kötetet tartotta bal kezében, míg Alice a lapokat fordította át megfontoltan a jobbjaival.

- Igazam van! - szólalt meg hirtelen erővel Nitely. - Johns professzor, kedves, megtenné, hogy idejön? A legcsodálatosabb véletlen ez, ijesztő példája annak a titokzatos, érzékekkel nem érzékelhető hatalomnak, amely alkalmanként valamely rejtélyes célből gúnyt űz belőlünk...

Johns professzor, aki addigra elkészítette teáját, és türelmesen kortyolgatta a forró főzetet, ahogy az egy intellektuális beállítottságú úriemberhez illik két felhevült szerelmes jelenlétében, visszakialtott:

- Vajh csak nem a jelenlétemre vágyik?

- Bizony arra! Tudományos eredményeit óhajtanám megvitatni.

- No de olyféle helyzetben leledzik...

Alice erőltlenül felsikoltott:

- Professzor!

- Ezer bocsánat, kedvesem! - mondta Johns professzor, ahogy belépett. - Pókhálóval beszótt agg elmém nevetséges fantáziaképeket dédelgetett. Jó ideje már, hogy,

- Aztán hevesen húzott egyet teájából {melyet erősre készített}, és legott újfent önmaga volt.

- Professzor! - szólalt meg Nitely. - E drága gyermek modern varázslóként emlegette önt, és ez rögvest eszembe juttatta Gilbert és Sullivan A varázslóját..

- Ki az a - érdeklődött illedelmesen - Gilbert és Sullivan?

Nitely jámboran az égre emelte a tekintetét, mintha azt óhajtaná felmérni, honnan fog lecsapni az elkerülhetetlen villám, hogy félreugorhasson előle. Rekedtesen odasúgta:

- Sir William Schwenck Gilbert és Sir Arthur Sullivan a legkiválóbb zenés drámákat komponálták, az előbbi a librettót, míg az utóbbi a muzsikát, amit a világ valaha hallhatott. Ezek egyikének A varázsló címet adták. Ebben szintén valamiféle bájitalt használtak: egy felettébb erkölcsös elixírt, amely házasságokra nem fejtette ki hatását, ám az ifjú hösnőt eltérítette kedvesétől, és egy idősebb férfi karjaiba vetette.

- És - érdeklődött Johns professzor hagyták, hogy a dolgok ekképp maradjanak?

- Nos, nem... No de, drágám, ujjaid mozgása a tarkóm környékén ugyan tagadhatatlanul kéjes érzéseket kelt bennem, ámde meglehetősen erővel elterelik a figyelmemet... Az ifjú szerelmesek ismét egymáséi lesznek, professzor.

- Ah! - felelte Johns professzor. - Ez esetben, tekintve a kiötlött cselekmény és a valós élet közeli hasonlóságát, talán a színdarabban sugallt megoldás segíthet megmutatni az utat Alice és Alexander ismételt egymásra találásához. Feltételezem legalábbis, hogy nem óhajtja egyik karja tartós kiiktatásával leélni hátralévő életét.

- Nem óhajtok ismét egymásra találni senkivel! - tiltakozott Alice. - Nekem csak az én Nicholasom kell!

- Nem szabad - válaszolta Nitely - eleve elvetni ezen nézetet, de hagyjuk... az ifjúságot kell szolgálni! A színdarabban valóban ismerik a megoldást, Johns professzor, és épp ezért óhajtottam beszélni önnel. - Nyájas jóakarattal elmosolyodott.

- A színdarabban az elixír hatását teljességgel semlegesítette az az úr, aki a bájitalt eredetileg beadta: más szavakkal, az az úr, aki önnek megfeleltethető.

- És aki miként járt el?

- Végzett magával! Ilyen egyszerűen! Valami módon, amire a szerzők nem adnak magyarázatot, az Öngyilkosság megtörte a va...

Ám eddigre Johns professzor visszanyerte lelkének egyensúlyát, és az elképzelhető leghatározottabban, síri hangon kijelentette:

- Kedves uram, hadd jelentsem ki rögvest, hogy bármily mértékben kedvelem is e szomorú dilemmában

érintett ifjú személyeket, semmiféle körülmények között nem egyezhetem bele abba, hogy értük önmagamát áldozzam fel. Az ilyen eljárások talán különösen hatásosak szokványos szerelmi bájitalok esetében, ám az én amatogén princípiumomra, efelől biztosíthatom, semmiképp nem hathat a halálom.

Nitely felsóhajtott.

- Tartottam ettől. Tulajdonképp, magunk között szólva, gyenge befejezése volt ez a darabnak, talán a leggyengébb mind közül. - Majd néma bocsánatkéréssel felpillantott William S. Gilbert szellemére. - Egészen váratlan húzásnak hatott. A darab során nem készítették elő megfelelően e végkifejletet. Megbüntettek valakit, aki nem érdemelt büntetést. Röviden, sajnos, teljességgel méltatlan volt Gilbert ragyogó lángelméjéhez.

- Hátha nem is Gilbert ötlötte ki - vetette ellen Johns professzor. - Talán valami kontár közbelépett, és elfuserálta a darabot.

- Ilyesmit sehol sem említenek.

Ám Johns professzor, kinek tudós elméjét izgalomba hozta a megoldatlan rejtély, rávágta:

- Ez ellenőrizhető. Vegyük csak górcső alá e... e Gilbert elméjét. Írt más színdarabokat is, ugye?

- Tizennégyet, melyeknek szerzőtársa Sullivan volt.

- Akadtak a végkifejletek között olyanok, ahol hasonló helyzeteket helyénvalóbb módon oldottak meg?

Nitely bólintott.

- Egy bizonyosan. A Ruddigore.

- Ő ki legyen?

- Ruddigore egy helység neve. A főszereplőről kiderül, hogy Ő Ruddigore törvényes gonosz bárója, és természetesen átok ül rajta.

- Magától értetődően - mormolta Johns professzor, aki felismerte, hogy a gonosz bárókkal gyakorta megesik az ilyesmi, és még arra is hajlott, hogy jogosnak érezze az efféle büntetést.

- Az átok arra kényszerítette, hogy mindennap legalább egy gaztettet kövessen el. Amennyiben bűn nélkül telt volna el a nap, kínok kínja közt kellett meghalnia.

- Minő rettenet! - mormolta maga elé a lágyszívű Alice.

- Természetesen - folytatta Nitely senki sem ötlölhet ki mindennap újabb gaztettet, hősünknek ezért leleményességéhez kellett folyamodnia, hogy kijátssza az átkot.

- Mily módon?

- Ekképp okoskodott: ha szántsándékkal megtagadja, hogy gaztettet kövessen el, saját cselekedetével kihívja maga ellen a halált. Más szavakkal, öngyilkosságot kísérel meg, az öngyilkosság pedig, természetesen, bűn - ekképp eleget tesz az átok szabta feltételeknek.

- Értem, értem... - mondta Johns professzor. - Gilbert nyilvánvalóan a problémák olyféle megoldásában hisz, hogy azokat okszerű végkifejletükig viszi tovább.

- Lehunyta a szemét, nemes homloka jól láthatóan kidülledt a benne hirtelen támadt számtalan heves gondolattól. Kipattintotta azokat.

- Nitely, öreg cimborá, mikor mutatták be A Varázslót?

- Ezernyolcszázhetvenhétben.

- Akkor ez a megoldás, drága barátom. Ezernyolcszázhetvenhétben a viktoriánus korról kellett szembenézni. A házasság intézményén nem szabadott gúnyolódni a színpadon. A cselekmény kedvéért nem lehetett komédia tárgyává tenni. A házasság szakrálisnak, spirituálisnak, szentségnek számított...

- Elég - szakította félbe Nitely - ebből a kitérőből! Mi jár a fejében?

- A házasság. Vegye feleségül a lán^, Nitely! Eskessen össze minden párt. egyszerre! Biztosra veszem, hogy ez lehetett Gilbert eredeti szándéka.

- De hát - hebegte Nitely, aki furcsán vonzónak találta az ötletet - pontosan ezt akarjuk elkerülni!

- Én aztán nem! - jelentette ki Alice kereken {noha ő maga nem volt kerek, épp ellenkezőleg, karcsú és kecses alakja mindenkit elbűvölt).

- Hát nem érti? - kérdezte Johns professzor. - Amint minden pár egybekelt, az amatogén princípium - mely házásokra nincs hatással - elveszíti az erejét felettük. Azok, akik a princípium nélkül is egymásba szerettek volna, szerelmesek maradnak; akik azonban nem, immár nem éreznek szerelmet, következőképp a frigy felbontásáért fognak folyamodni.

- Szentséges ég! - kiáltott fel Nitely. - Mily egyszerű! Hát persze! Gilbert nyilván ezt akarta, míg egy megrökönyödött impresszárió vagy színházigazgató... ahogy mondja, egy kontár... ki nem erőszakolta a változtatást.

- És működött? - kérdeztem. - Végtére is egészen határozottan állítottad, hogy a professzor szerint a házaspárok esetében a gátló hatás pusztán a házasságon kívüli kap...

- Működött! - felelte Nitely, ügyet sem vetve a megjegyzésemre. Egy könnycsepp reszketett szemhéján, de

hogy az emlékek csalták-e elő, vagy az a tény, hogy immár a negyedik gin-tonikjánál tartott, nem tudtam megállapítani.

- Működött - mondta. - Alice-szel összeházasodtunk, és a házasságot szinte azonnal felbontottuk közös megegyezéssel, nyomásgyakorlásra hivatkozva. És mégis, egy harmadik személy állandó jelenlétének betudhatóan a nyomás gyakorlásának eshetősége, sajnos, lényegében nullára volt tehető. - Ismét felsóhajtott. - Mindenesetre Alice és Alexander nem sokkal később egybekelt, és tudomásom szerint, bizonyos ezzel járó eseményeknek köszönhetően, gyermeket várnak.

Tekintetét felemelte megmaradt italának mély zugaiból, majd hirtelen rémülten levegőért kapott.

- Jóságos ég! Már megint ő!

Riadtan felpillantottam. Az ajtóban halványkék ruhás látomás állt. Képzeljének el, ha lennének olyan kedvesek, egy csókolni való, búbajos arcot; egy szerelemre teremt, szépséges testet.

- Nicholas! Várj! - kiáltott ide.

- Ő Alice? - érdeklődtem.

- Nem, nem... Ő egészen másvalaki, egy egészen más történet... De nem maradhatok.

Felállt, majd éveit és testsúlyát meghazudoló fürgeséggel megindult az ablak felé. A kívánatosság női alakot öltött eszményképe alig valamivel kevésbé meghökkentő fürgeséggel követte őt.

Sajnálkozva és együtt érezve csóváltam a fejem. A szerencsétlen flótást nyilvánvalóan üldözték a szépség e csodálatos edényei, akik ilyen vagy olyan okból rajongó szerelemmel szerették őt. E szörnyű sors gondolatára magam is felhajtottam italomat, és eltűnődtem a furcsa tényen, hogy nekem soha nem kellett megküzdenem efféle nehézségekkel.

Erre a gondolatra pedig, bármily furcsán hangozzék is, szilajul új italt rendeltem, és szkatologikus¹ felkiáltás tolult - kéretlenül - az ajkamra.

(Galamb Zoltán)

¹ szkatologikus: itt: undorít beszéd (görög)